

Úvod

Jaro 6 V.K.

Narkesh - severní výběžek - podzemní ruiny města Al-Betylu

Krumpáče rytmicky dopadaly na skálu, jak se kopáči už pátý den usilovně snažili proniknout mohutným závalem. Práce byla tvrdá a nebezpečná, ale taky výnosná. Jenom málokdo se zdravým rozumem by si taky jinak vybral možnost opustit Sigil a na Narkeshi se upsat k pracem při odkrývání prastarých podzemních ruin, o něž před necelými dvěma lety svedla Říše tuhý boj s Nekorrum. Ponořeny v temnotách, prosáklé dávnou, temnou minulostí, která tu byla pohřbena, jistě skrývaly mnohá tajemství, jenž měla být odhalena a poté celé místo očištěno plameny ve jménu draka světla, aby už z něj nikdy nepovstalo zlo. Nebo tak to alespoň říkali.

Pronikavý zvuk zvonku znamenal konec směny a s tím i drsné dřiny. Kopáči začali sbírat náčiní i nástroje, aby se po chvíli ve skupinách vydávali na cestu zpět do provizorního podzemního tábora. Tam ve společnosti a u plného korbenu, alespoň na chvíli, zaženou chmury tohoto nehostinného místa.

„Hej, Hansi, padla!“ křiknul zarostlý horník na svého kumpána.

„Vždyť už jdu. K čertu, nemůžu, kdo si zase vzal můj sekáček? Nevíš o tom náhodou něco?“

„Ty naděláš...“

„Jasně, ale tobě ho z platu nesrazí, tak zavři hubu a pomoz mi hledat.“

„Hele, Beatrice už na mě čeká, však víš Hansi... Vykašli se na to, lepší ztratit sekáček než... však víš, skoro všichni už jsou pryč.“

„Tak nekecej a běž, já vás doženu. Aby vás tu náhodou něco nesežralo, srabi.“

Druhý horník se s poněkud provinilým mumláním, ale očividnou úlevou, vydal chodbou pryč. Zatímco světlo jeho lucerny pomalu mizelo, Hans ve světle té svojí ještě pořád hledal ztracený sekáček. Začínal být nervózní. To se to kecalo, když byl člověk v táboře nebo jich tu bylo třicet. Ale teď takhle sám už si zdaleka nepřipadal tak hrdinsky jako obvykle. Kde ten krám jen mohl být? Pak sekáček konečně uviděl. Nějaký blbec ho nechal zaražený ve stěně. Výborný. Hans nástroj uchopil, ale ten dál pevně vězel v kameni. Zkusil pořádně zabrat, až po chvíli zápolení nástroj z ničeho nic povolil. Kopáč ztratil rovnováhu a nepříliš elegantně se poroučel k zemi. V první chvíli si tak ani neuvědomil zlověstné zapraskání, dokud nebylo příliš pozdě. Podlaha pod ním se náhle propadla a jeho křik pohltila bezdná hlubina.

Když se Hans probudil, chvíli přemýšlel, jak to, že je ještě noc, než mu celým tělem projela ostrá bolest, která mu připomněla, že je něco opravdu špatně. Náhle si vybavil svoji poslední směnu, hledání sekáčku i nekonečný pád. Hanse zachvátila panika, ale nakonec se mu s vypětím sil podařilo ji ovládnout. Pořád byl naživu. Sám a ztracený v temnotě prastarého města. Ne, nebyla to zase tak uklidňující myšlenka. Ale stačilo to, prozatím.

„Carle! Carle!“ pokusil se zakřičet v marné naději.

Nic, jen ozvěna rezonovala všude kolem něj. Výsměšná, děsivá. Určitě ho přijdou hledat...určitě... Ale do háje! Zkusil se zvednout a záhy nahmatal stěnu. Hladkou stěnu a něco na ní. Vrypy, možná obrazce, vzal to čert. Tohle nebyla obyčejná jeskyně, byla to chodba. A jestli je to chodba, přece musí někam vést, takových už viděl spousty. Když půjde správným směrem, určitě vyjde v některé z ruin starých budov. Hlavně pryč odsud. Připadalo mu to jako celé hodiny, kdy se přitisknutý ke stěně potácel kamsi do neznáma, než náhle rukama narazil na cosi studeného. Kov? Dveře, zbytky dveří. Nebo spíš jakési malé, vyvrácené brány. Stěna se zlomila. Musela to být nějaká místnost. Hlavně se držet stěn. Krok

za krokem se s narůstající panikou prodíral temnotou. Do něčeho kopnul a ozvalo se jasné cinknutí. Další kus kovu? Něco křuplo. Další zlom...a ještě jeden. Někde tu přece musel být východ. Konečně, schody! Jenom nevedly ven z místnosti, musel být na opačné straně sálu, naproti bráně. Podle všeho tu stálo něco jako vyvýšené podium. Hans se vydrápal až na jeho vršek. Ne, nic. Žádné dveře. Zaklel. Pomalu se začínal obávat víc smrti hladem a žízní než děsivých netvorů. Ale někde tu muselo něco být! Nahmatal...skříň? Ne. Spíš křeslo. Velké, kamenné křeslo. Říznul se. Kamenné křeslo s kusem ostrého kovu. Nějaký...trůn? A to na co právě položil ruku...to přece nemohly být...kosti...zbytky prstů křečovitě sevřených na opěradle trůnu. Hlavně nesmí zpanikařit, je to mrtvé, je to... Ve chvíli, kdy mu kostlivé spáry náhle sevřely zápěstí, Hansova hrůza dalece překonala všechno, co si dokázal v životě představit. Křik nebohého kopáče rezonoval chodbami prastarého města...když hrůzu nahradila bolest a ještě něco mnohem, mnohem horšího...

Jaro 6 V.K. - o měsíc později *Narkesh - jeskynní labyrint*

Pohasínající pochodně vykreslovaly na stěnách nekonečných vlhkých chodeb zástupy shrbených stínů. Jedna za druhou kráčely malé, rozložitě postavy ve zprohýbaných zbrojích, nesoucí na ramenou zbraně pokryté dávno zaschlou krví. Vyhladovělé, unavené a špinavé válečníky, neochvějně oddané svému vůdci až do samého konce. Náhle kdesi z hloubi tunelu zazněl strohý povel, který se nesl od úst k ústům, až k tomu poslednímu z trpaslíků. Konečně chvíle odpočinku. V hrobovém tichu se jeden po druhém sesouvali k zemi, aby za těch pár okamžiků, které dostanou, sebrali poslední zbytky sil a mohli poté, jako už nespočetněkrát, zase brzy pokračovat. Pokaždé to bylo o něco těžší. Stále více přibývalo těch, kteří už nedokázali znovu vstát.

Helmar v rozlehlé kaverně přejel pohledem poslední zbytky věrných. Kolik jich jen ztratil? A jak dlouho vlastně už byli na téhle prokleté cestě? Měsíce? Roky? Dávno to přestal počítat. Grimheim se pomalu hroutil pod tíhou války na dvou frontách. Král Rolf byl skoro nepřičetný, ale nikdo už neměl odvalu mu odporovat. I vliv samotného Helmara začal povážlivě slábnout a král jej sledoval podezřívavým pohledem plným zášti pokaždé, když si myslel, že to jeho vojevůdce nevidí. Jako by Helmarovi na tom bláznovi vůbec kdy doopravdy záleželo. Opovrhoval tou troskou, ale vůle pána ohně byla vyřčena jasně. A pak král oznámil, že měl vidění, kde mu sám Arkath nařídil vyslat právě jeho, Helmara, na Narkesh. Projít samým srdcem země, prokázat pevnost svoji víry a na konci nalézt mocného spojence, který srazí jejich nepřátele na kolena. Šílenství. Měl Rolfa tehdy zabít. Tak proč to jenom neudělal?! Celé to musel být jen králův plán jak odstranit Helmara a jeho věrné vojáky z cesty. Proč jen ho jeho pán nevaroval? Upadl snad v nemilost? Selhal ve svém poslání? Už i někdo takový jako on začínal pochybovat. Zuřil, ale už dávno pro nikoho z nich nebylo cesty zpět, jen kupředu. Ne, takhle přece nesmí zemřít...jeho pán to nedopustí! Musí zůstat pevný, musí věřit, že on stále vede jeho kroky a vize v králově mysli nebyly jen výplodem choré mysli blázna nebo zrádce. Jistě to bylo znamení...

Helmarovy myšlenky náhle přeťal řev, výstřely z pušek a třeskot zbraní, nesoucí se podzemím. Trpaslíci všude kolem něj se snad silou vůle chápali zbraní, aby čelili novému nebezpečí. V jedné z chodeb několik z nich již kleslo zkrvavených pod neutuchajícími ranami hnijících těl, která čísi temná vůle znovu přivedla zpět k životu. Jeden za druhým se nemrtví vynořovali z temnoty, klestíce si cestu vousatými postavami. Helmar si pomalým, ale pevným pohybem nasadil svoji přilbu a uchopil těžkou, zlatem zdobenou sekeru. Z jeho hrdla se vydral výkřik plný vzdoru.

Léto 6 V.K.

Narkesh - hvozd Irollan

Slunce se pomalu klonilo k západu a jeho pohasínající paprsky dodávaly nekonečnému lesu jemně hřejivý nádech. Mezi stromy rozvázným krokem kráčel vysoký elf v druidském rouchu jarních barev. Bezpochyby nejvýraznější na něm byla mohutná jelení hlava, jíž měl přetaženou přes vlasy jako korunu. Nebyla to lovecká trofej, ale výraz úcty k nejstaršímu zvířeti, jaké kdy kráčelo po půdě hvozdů Irollanu. U nedalekého potůčku posedávající zajíc zastříhal ušima a zvědavě na příchozího pohlédnul. Elf přišel až k němu a natáhnul ruku. Zajíc před ní neucuknul, naopak k ní po chvíli váhání zvědavě přičichnul. Nebo se o to spíš pokusil. Hlava ušatého zvířátka totiž rukou doslova prošla. Drobné zvířátko přitom nevypadalo nijak zvlášť překvapené. Muž se jen pousmál. V jeho tváři nebyly vrásky stáří, ale jasně zelené oči odrážely moudrost věků. Už dávno nepatřil do tohoto světa. Jen nesmrtelná duše kdysi mocného vůdce lesních elfů zůstala, aby se stala věčným strážcem Irollanu. Dávno nevyhledával už ani společnost dryád nebo jiných duchů. Toužil po klidu a míru...jichž mu za života nebylo dopřáno. Zajíc náhle zpozorněl. Něco nebylo, jak mělo být. Něco... Elfovi se hněvivě zablesklo v očích.

„Tady nemáš co pohledávat.“

Na druhé straně potoka náhle stála vysoká, černovlasá elfka v temně modré zdobené róbě. Bledá i za svého života, jako duch působila ještě o to děsivěji. Ale ne pro něj.

„Už je to dávno, arcidruide...“

„Odejdi, tohle je moje poslední varování.“

„Pořád stejný...pořád nás tolik nenávidíš?!“

Elf se na ni pevně zahleděl. Zdálo se mu, že v jejím hlase neslyší výsměch, spíš...smutek. Nehodlal se s ní přit ani se jí zpovídat. Hluboko v arcidruidově nitru se vzpínala moc lesa, toužící rozdrtit elfčinu duchovní existenci. Přesto na chvíli zaváhal.

„Neodvracej se ode mě. Já tě žádám...já tě prosím o pomoc.“

„Ty? Ty mě prosíš? Tvoje děti mají na rukou krev mého rodu a ty mě prosíš?! Ne, není to nenávisť, co chovám ve svém srdci. Já pohrdám vším, co představuješ. Jsi mi odporná, ty i tvoji následovníci. Zradila jsi všechno, v co jsi kdysi věřila. Královno...“

Zavládla chvíle naprostého ticha, kdy se na sebe přes zurčící potok dívaly dvě tváře téhož národa, které si byly přitom vzdáleny tolik, jako by stáli oba duchové na opačných koncích světa.

„Neprosím tě o pomoc pro sebe...ale zachraň moji dceru.“

Arcidruid mlčel.

„Zabijí ji...a já už nemám jinou naději. Nemám svoji moc, nemůžu ji ani varovat a ona je bezbranná. Není jako ostatní, nikdy nebyla. To ona byla mé lepší já, ale už to ode mě nikdy neuslyší. A jestli to nechceš udělat pro ni, pak to udělej, aby tvoji nepřátelé znovu nepovstali se silou, která zbrodí krví tvůj milovaný les. Na ničem už mi nezáleží, jenom zachraň moji dceru, zachraň Eruinu. Řeknu ti všechno, co budeš chtít vědět...zaplatím jakoukoliv cenu.“

Ani ona už by ho dávno nedokázala oklamat. Říkala pravdu. Arcidruid se otočil a zatímco zajíc hopkal vedle něj, odcházel zpátky pod koruny stromů. Elfka na něj upírala pohled plný rostoucího zoufalství, dokud nestanul až na samém okraji dlouhých se stínů.

„Odejdi, Tuidhano. Odejdi, královno, a už nikdy se sem nevracej.“

Temná elfka sklonila hlavu. Jak se její přízračné tělo rozplývalo, věděla, že Tieru ji vyslyšel...a její milovaná dcera tak má ještě naději.